

Казус за 1 група:

Производството е образувано по касационна жалба на ООД (в ликвидация) срещу решение от 01.10.2008 по фирмено дело № 712/2001. С това решение въззивният съд е потвърдил първоинстанционното решение №1501/17.06.2008 по фирмено дело №144/2000 г., с което е отказано вписване на промени по фирменото дело, свързани с приключване на ликвидационното производство и със заличаване на търговското дружество от регистъра. Касационните основания, въведени с жалбата, са за нарушение на материалния закон, и по-конкретно на чл.272, ал.1 ТЗ, който е следвало да се прилага единствено при наличие на имущество за разпределение между съдружниците след завършване на процеса на ликвидация. Искането е за отмяна на въззивното решение и за постановяване на решение по допускане вписване на заличаване на дружеството от търговския регистър.

Като взе предвид становищата на страните, извърши проверка относно заявените в жалбата оплаквания, Върховният касационен съд приема за установено следното:

- Касационната жалба е процесуално допустима;
- Предмет на жалбата е отказът на ОС да допусне вписване в търговския регистър на промени, изразяващи се в приключване на ликвидационното производство на ООД и заличаването му на основание чл.273 ТЗ от търговския регистър;
- Първоинстанционният съд е постановил отказ, позовавайки се на текста на чл. 273, ал.1 ТЗ, като е приел, че е налице предявено от кредитор неудовлетворено вземане по договор от 2004 г. в размер на 194 671 щ.д., което е спорно и е предмет на висящо исково производство, и че даденото от ООД обезпечение – паричен залог в размер на 6170 лв, преведен в банкова сметка от дружеството в ликвидация в полза на кредитора е недостатъчно, съпоставяйки го с претендираното вземане.

Въпрос: Какво трябва да бъде решението на ВКС?

Нормативен материал: чл.273, ал.1 ТЗ

Казус за 2 група:

С решение на С.апелативен съд от 14.07.2008г.по гр.д. № 389/2007 е оставено в сила решението на С.окръжен съд от 12.12.2007 г. по гр.дело №265/2006 г., с което е отхвърлен искът на Иван Иванов с правно основание чл.155, т.1 ТЗ против ООД за прекратяване на дружеството, поради наличие на важни причини за това. Така постановеното решение на С.апелативен съд е обжалвано от ищеца Иван Иванов,

с оплаквания за неправилност – нарушения на материалния и процесуалния закон. Жалбоподателят твърди, че констатираните от въззивният съд влошени отношения на съдружниците неправилно не са приети като основание за уважаване на предявения иск по чл.155, т.1 ТЗ – именно поради тези отношения общата цел на дружеството не може да бъде реализирана. Иска се отмяна на обжалваното решение. Подобни доводи са изложени в жалбата. Ответникът по касационната жалба – ООД не взима становище.

Върховният касационен съд, след като прецени оплакванията в жалбата и доказателствата по делото, намира следното:

- Жалбата е процесуално допустима;
- Производството е образувано по предявен иск от Ив.Иванов в качеството му на съдружник в ООД, притежаващ 3/10 от регистрирания капитал на дружеството, по чл.155, т.1 ТЗ .Ищецът моли да бъде прекратено ответното дружество, поради важни причини по смисъла на закона, изразяващи се в неосведомяване за дейността на дружеството, изпълнение решенията на общото събрание, неизготвени баланси на дружеството за 2005 и 2006 г.г., увреждане интересите на дружеството от управителя му. Първоинстанционният съд е отхвърлил иска, а въззивният съд е оставил в сила решението му. В обжалваното решение С.апелативен съд е приел, че не са налице важни причини по смисъла на чл.155, т.1 ТЗ,обуславящи прекратяване на дружеството. Прието е, че дружеството работи, отчита балансова печалба по редовно водено счетоводство, не са взимани решения, накърняващи интересите на дружеството или увреждащи интересите на един съдружник за сметка на друг.
- ВКС счита, че решението на С. апелативен съд е правилно, а касационната жалба – неоснователна, поради редица съображения.

Задание: Посочете тези съображения на ВКС.

Нормативен материал: чл.155,т.1 ТЗ.

Казус за 3 група:

Производството е образувано по касационна жалба на Ив.Стоянов срещу въззивното решение №488/28.12.2001 г. по гр.дело 527/2001 г. на Окр.съд, с което е оставено в сила решение № 622/28.05.2001 г. по гр.дело №685/2001 г. на районния съд. С това решение първоинстанционният съд е уважил предявения от Атанас Атанасов срещу Ив.Стоянов отрицателен установителен иск, като частичен, по чл.254 ГПК, за недължимост на вземането в размер на 5000 лв. по издадения изпълнителен лист по гр.дело №178/2000 г. на районния съд, въз основа на запис на заповед от 27.04.1999 г.

Касационната жалба е подадена от ответника Ив.Стоянов, в която се съдържат оплаквания за неправилност на решението. Иска се отмяна на обжалвания съдебен акт. Ответникът по касационната жалба в писмени бележки пред настоящата инстанция, е изразил становище, че жалбата е неоснователна и моли да се остави без уважение.

Върховният касационен съд приема за установено следното:

- Жалбата е процесуално допустима;
- С обжалваното решение Окр.суд е разгледал предявения отрицателен установителен иск и е потвърдил първоинстанционния съдебен акт, с който е било признато за установено по отношение на ответника (касатор), че ищецът Ат.Атанасов не дължи сумата 5000 лв. (частичен иск) на Ив.Стоянов по запис на заповед от 27.04.1999 г., въз основа на който е бил издаден изпълнителен лист по гр.дело №178/2000 г. на районния суд. При преценка на характера на иска е било взето предвид, че вискателят Ив.Стоянов е следвало да докаже факта, от който вземането произтича – т.е. действителността на записа на заповед, а длъжникът Атанасов – възраженията си срещу вземането. Ищецът е твърдял, че в съдържанието на текста на документа, към подписването му не се е съдържал изразът „срещу този запис на заповед”, и че той е бил добавен впоследствие, като тази поправка не е била удостоверена с подпис на издателя и се отразява на действителността на записа на заповед.

Експертното заключение, възприето от страните и съдилищата по съществото на спора е посочило, че думите „срещу този запис на заповед”, намиращи се в края на текста на документа, са били добавени впоследствие към основния текст.

Въпрос: Какво ще бъде решението на ВКС?

Нормативен материал: чл.535, т.1 и чл.536, ал.1 ТЗ.

Казус за 4 група:

Производството е образувано по касационни жалби на Й. Йорданов, действащ като ЕТ, подадени поотделно чрез неговите процесуални пълномощници, срещу въззивно решение № 654 от 23.10.2002г. по гр.дело №412/2002 на окръжния суд, с което след отмяна на решение №520/2001 г. по гр.дело №216/2000г. на районния суд, е уважен предявеният от ООД иск за заплащане на сумата 8778,25 лв., представляваща стойността на 2 броя палети с полиуретенова пяна, заедно със законната лихва и разноските по делото.

Касаторът поддържа, че решението е неправилно поради нарушение на материалния закон и съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Поддържа се, че не е доказано сключването на договор за превоз, а от друга страна исковата претенция за заплащане равностойността на липсващия товар, е погасена по давност, съгласно чл.378, т.1 ТЗ. Счита се, че съдът неправилно е определил началната дата, от която е започнала да тече давността, прилагайки чл.32, т.1, б „б” от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки, а не ТЗ. Правят се доводи във връзка с приложението на чл.5, ал.4 КРБ и за предимството само на публикуваните международни договори. По съображения в жалбите си касаторът иска отмяна на въззивното решение и отхвърляне на иска или връщане на делото за ново разглеждане от друг въззивен състав на Окръжния съд.

Върховният касационен съд приема за установено следното:

- Жалбата е процесуално допустима;
- За да уважи предявения иск, въззивният съд е приел, че между страните е сключен превозен договор за два броя палети с полиуретенова пяна, по смисъла на чл.367 ТЗ, като ответникът не е изпълнил изцяло задълженията си и следва да носи отговорност за превозваната стока на стойност съгласно данъчната фактура. Установено е, че ищецът е сключил превозния договор в качеството си на следитор, като съществените условия на превозния договор са обективирани в транспортната заявка, представена с исковата молба, както и в международната товарителница. Ответникът е следвало да превози товара от Германия до България, товарът му е бил предаден на 29.01.1999 г. и е пристигнал в България на 9.02.1999 г.; поради това, че товарът е бил откраднат, не е пристигнал на посочения адрес на получателя. Въззивният съд е счел за недоказано твърдението на превозвача за полагане на необходимите грижи за съхранение на товара, т.к. не е установено паркирането на превозното средство на охраняем паркинг на 9/10.02.1999 г. Направен е извод за невъзможността да се освободи превозвача от отговорност, т.к. не са налице предвидените предпоставки в чл.17, ал.2 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки: да са налице обстоятелства, които превозвачът не е могъл да избегне и последиците да са непреодолими. Изложени са съображения за приложимостта на разпоредбата на чл. 32, т.1, б „б” от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки по отношение на давностния срок, в който могат да се предявят иски, свързани с превози по тази конвенция.

Въпрос: Какво ще бъде решението на ВКС?

Нормативен материал: чл.367 ТЗ, чл.4 и чл.32, т.1, б „б” от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки.

Казус за 5 група:

Производството е образувано по касационна жалба на Д. против решение от 2.07.2002 по гр.д. № 1278/2001 на В.апелативен съд. Касаторът поддържа, че решението е неправилно поради нарушение на материалния закон и съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Иска се отмяна на обжалваното решение. Ответникът И. не е заявил становище по жалбата.

Върховният касационен съд приема за установено следното:

- Жалбата е процесуално допустима;
- С обжалваното решение на В. апелативен съд се оставя в сила първоинстанционното решение, с което е отхвърлен предявеният иск на Д. срещу И. за сумата 10 000 лв.;
- Производството е образувано по иск на касатора по чл.254 ГПК срещу ответника като взискател по изпълнително дело, образувано въз основа на издаден по реда на чл.237, б."д" ГПК изпълнителен лист –

запис на заповед от 3.11.1996 г. за сумата 10000 лв..В исковата молба се поддържа твърдението, че документът, който е бил принуден да подпише, е бил с друг текст и с дата 3.11.1997 г., копие от който не е му бил даден и не е могъл да прочете съдържанието му. Положил е подписа си под натиск, оказан му в офиса на заложна къща „Д“. С ответника е нямал неуредени сметки. На 19.10.1995г. е получил от него 2000 ДМ, срещу които му е бил продаден лек автомобил „Опел кадет“, за което е имал оформен договор. На 13.06.1996 г. ответникът му е дал 6000 ДМ, за която сума му е продал недвижим имот в Б. Имал е уговорка сумите, броени по сделките, да се оформят като заеми и след тяхното връщане ответникът да му прехвърли обратно собствеността върху вещите. Тази уговорка не е била изпълнена. Ответникът е претендирал и за лихва от 2000 лв.. Искан е да се признае за установено, че не дължи на ответника 10000 лв., за която сума е издаден изпълнителният лист.

- Въззивният съд е приел, че от външна страна записът на заповед е редовен, подписът е положен от ищцата, и като абстрактна сделка материализирана в документа, съдържа всички необходими реквизити. Твърденията на ищцата, че текстът „запис на заповед“ е дописан допълнително, както и че подписът е положен под натиск, са счетени за недоказани въз основа на приетите по делото заключения на съдебно-техническите експертизи. Прието е, че двете предходни сделки по прехвърляне на лекия автомобил и недвижимия имот са ирелевантни за спора, т.к. задължението на ищцата е възникнало по силата на записа на заповед, независимо от причините, поради които издателят се е задължил.

Въпрос: Какво ще бъде решението на ВКС?

Нормативен материал: чл.536, ал.3 и 4 ТЗ